

Zprávy a oznámení

Svěcení vína

Na svátek sv. Jana Evangelisty 27.12. zachovává církev starobyloou tradici svěcení vína. Je možno si v tento den přinést na mši sv. kvalitní víno (ne krabicové) a nechat si je požehnat.

Žehnáni manželům

V pátek 30. prosince na něj připadá oslava Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa mohou manželské páry obnovit při mši sv. své manželské sliby a obdržet požehnání pro další společnou cestu životem.

Mše sv. na Silvestra

V poslední den občanského roku se sejdeme na mši sv. v městském kostele už v 15.30 hod. Poděkujeme při ní za uplynulý rok. Zakončena bude chvalozpěvem Te Deum a požehnaním.

Slavnost Zjevení Páně

V pátek 6. ledna slavíme druhý vrchol vánoční doby, slavnost Zjevení Páně. Jako každý rok bude i tentokrát svčena voda, křída a kadidlo. Tyto svátostiny si mohou věřící odnést pro zbožné účely domů. Vzhledem k této slavnosti odpadá po mši eucharistická adorace, která jinak bývá každý první pátek v měsíci.

Mše ve Voltuši

V měsíci lednu a únoru se nebudou konat obvyklé páteční bohoslužby v kapli sv. Anny ve Voltuši. Pokračovat budou až od začátku doby postní, to jest od pátku 3. března.

Úmysly mší svatých od 26. prosince 2005 do 15. ledna 2006

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: St 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, Čt, Pá, So 17.30 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 26.12. M 8.30	Za Josefa a Stanislava Dvořákovy, oboje rodiče a celé příbuzenstvo	Po 2.1.	mše sv. není
Út 27.12. M	na dobrý úmysl	Út 3.1. M	Za Karla Kozla a jeho rodiče
St 28.12. m	Za † Petra a Marii Brindzovy a syny Juraje a Michala	St 4.1. m	na dobrý úmysl
Čt 29.12. M	Na dobrý úmysl	Čt 5.1. M	Za rodinu Janoušků a Tuháčků
Pá 30.12. M	Na poděkování s prosbou o Boží ochranu a požehnání v Novém roce	Pá 6.1. M	Na poděkování za uplynulý rok s prosbou za ochranu a požehnání v roce nastávajícím
So 31.12. M 15.30	Za Jaroslava Bečku a jeho rodiče	So 7.1. M	na dobrý úmysl
Ne 1.1. R	Za farnosti	Ne 8.1. R	Za farnosti
Po 9.1.	mše sv. není	Čt 12.1. M	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé
Út 10.1. M	na dobrý úmysl	Pá 13.1. M	Za Karla Vránu a duše v očistci
St 11.1. m	na dobrý úmysl	So 14.1. M	Prosba za Boží pomoc a ochranu pro celý rod v nastávajícím roce
		Ne 15.1. R	Za Slavomíra, Františka a Jana Kovaříkovy

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 11.1. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

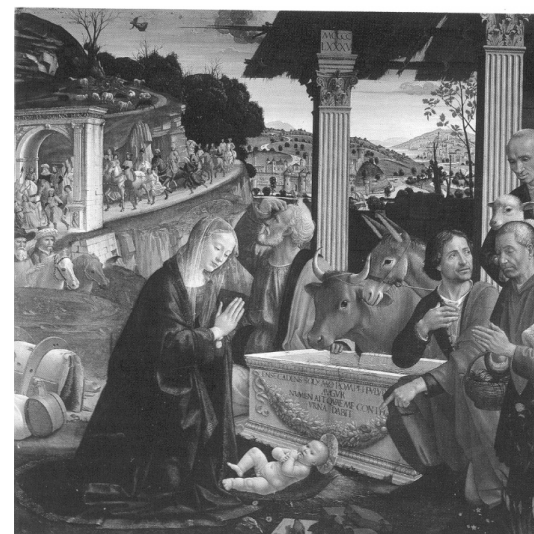
FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 22 Ročník II

25. prosince 2005

Vánoce plné radosti, pokoje a zdraví,
čistě srdce schopné vnímat přítomnost Boha mezi námi
a hodně krásných zážitků v novém roce 2006

vyprošuje všem čtenářům Farního zpravodaje

P. Ivo Prokop

Irské novoroční přání

Abys zůstal ušetřen každého utrpení – to ti nepřeji, ani to, aby tvá další cesta byla samá růže a aby po tvé tváři neskanula žádná slza, abys nezakusil nikdy žádnou bolest – ne, nic z toho ti do nového roku nepřeji. Vždyť slzy očišťují srdce, utrpení zušlechťuje, bolest a úzkost tě uvedou do společenství s Marií a Dítětem a jejich úsměv tě naplní důvěrou a útěchou.

Mé přání k tobě zní spíš takto: Kéž bys byl vděčný a povždy uchovával ve svém srdci drahocennou vzpomínku na dobré věci svého života, abys vždy statečně obstál ve své zkoušce, když tvrdě spočíne kříž na tvých ramenou, když vrchol, k němuž je třeba vystoupit, se zdá nedosažitelný a světlo naděje mizí ve tmách.

Aby Boží dary v tobě rostly a celý rok ti pomáhaly vnášet radost, sílu v duše těch, k nimž tě pojí láska. Abys vždy měl přítele, jenž je opravdový a je hoden tvého přátelství, jenž ti dodá důvěry, když ti síly slábnou a nedostává se ti světla.

Abys vytrval vždy v bouřích a dosáhl tak výšin, aby v radosti i v bolesti provázel tě stále láskyplný úsměv vtěleného Slova a aby tě s Pánem pojila vždy vroucí láska, jak On si to s touhou přeje – kvůli tobě.

Zamyšlení na konci roku

Máme dnes vyšší stavby a širší dálnice, ale menší vitalitu a omezenější pohled na svět. Mnoho spotřebováváme a málo se těšíme, máme větší domy, ale menší rodiny. Děláme více kompromisů, ale času máme málo. Máme více informací a moudrosti málo. Máme více léků, ale zdraví méně. Znásobili jsme své vlastnictví, ale uznáváme málo hodnot. Mluvíme mnoha slovy, milujeme již méně, ale naše nenávisť je veliká. Doletěli jsme na Měsíc a zpět, ale je pro nás namáhavé přejít přes ulici a navštívit své sousedy. Prozkoumali jsme vnější prostor, ale nikoliv své nitro. Žijeme v době velké svobody, ale naše radost je spíše malá. Jídla máme více, ale je málo výživné. Máme krásné domy a rozvrácené domovy. Máme více příjmů ve svých rodinách, ale ty se přesto rozpadají. Proto si přeji, abychom nepovažovali nic za výjimečnou událost, neboť celý náš život je výjimečnou příležitostí. Abychom našli své poznání, více čtème, sedme na zápraží a těšme se ze své existence, aniž bychom přlíši mysleli na sebe. Věnujme více času své rodině a přátelům, pochutnejme si na svém oblíbeném jídle a navštívme místa, jež máme rádi. Život může být řetězcem radostných okamžiků, a nikoliv jen starostí o přežití. Pijme ze svých křišťálových pohárů. Neschovávejte svůj nejlepší parfém a použijte ho pokaždé, když chcete. Vyjměme ze svých slovníků fráze „jednou“ a „někdy“. Napišme dopis, který jsme jednou chtěli napsat. Řekněme svým rodinám a přátelům, jak moc je milujeme. Neotálejte s ničím, co nám vrátí úsměv na tvář a radostnou lehkost do života. Každý den, každá hodina a každá chvíle je jedinečná a ty nevíš, zda není tou poslední.

Něco veselejšího

Kdo chce jít do nebe?

„Kdo z vás by chtěl jít do nebe?“ zeptal se farář na hodině náboženství. Všechny ruce vyletěly dychtivě nahoru. Jenom Petr nic. Farář se na něho zvědavě podíval a Petr řekl: „Já nemůžu. Máma mi říkala, abych odsud šel hned domů.“

Chvála Pánu

Moje babička byla velmi zbožná žena a nestyděla se o své víře mluvit a dávat jí najevo. Čas od času vyšla na verandu a nadšeně zavolala: „Chvalte Pána“. Jejeho souseda to provokovalo, a tak vždycky zakřičel zpátky: „Žádný Bůh neexistuje.“ Babička byla velmi chudá a soused se rozhodl, že jí dokáže své tvrzení. Udělal velký nákup potravin a postavil jí to před dveře na verandě. Když příští ráno babička vyšla ven a uviděla všechny ty věci, zavolala zase: „Chvála Pánu“. Soused vyšel ze svého úkrytu za stromem a říká: „To všechno jsem koupil a donesl já – a žádný Bůh neexistuje.“ Babička se pousmála a řekla: „Pane, děkuji ti za to, že jsi mi nejenom poslal jídlo, ale že jsi také nechal satana, aby za ně zaplatil.“

Jakub Jan Ryba o chrámové hudbě

Získal jsem tím také příležitost hlouběji se zamyslet nad chrámovou hudbou. Musím se tu rozepsat poněkud obsírněji, abych objasnil, jak církevní skladby skládám, a ukázal záměr, proč tak píšu.

Uvažoval jsem takhle: cílem chrámové hudby je vzkřísit bohobojné city shromážděných křesťanů a dodat jim více síly. Dále má církevní hudba tomuto shromáždění vštěpovat pravou zbožnost, posilovat a zachovávat ji v srdcích. Také chce smyslově představit slávu Všemohoucího a povzbudit nás, abychom Boha uctívali. A nakonec vede k tomu, že do ní vetkneme svou celou duchovní bytost, a tak společně s ní zcela odpoutání od pozemských věcí v duchu prožíváme Boží moudrost, všemohoucnost a lásku. Z těchto předpokladů jsem vyvodil následující zásady:

- Do chrámové hudby se hodí vše, co člověka přitáhne k vznešeným, mírným, dobrotivým a laskavým pocitům.
- Duch a srdce mají v kostele nalézt uklidnění, proto musí chrámová hudba v tomto ohledu vyhovovat jak duchu, tak srdci.
- Nejlepší chrámová hudba je ta, jež pohne celým shromážděním nebo alespoň jeho největší částí.

Dále jsem usoudil, že pokud chce skladatel církevní hudby posluchače pohnout, je nucen ve všem napodobit řečníka. Chce-li, aby jeho řeč přinesla mravní pravdy, přemýšlela o nich a podle nich jednala. S ohledem na to nepřednáší řečník pravdy a zásady suše, ale snaží se je co možná přikrášlit, aby působily lákavě. Nejlepší a nejsilnější přitažlivosti své řeči však dodá, když z celého srdce cítí přesně to, co říká. V tom spočívá magnetismus a skrytá sympatie srdcí, podivuhodná síla, jež okamžitě přiměje celé shromáždění k těm nejušlechtiljším činům. Co jde od srdce, jde k srdci.

Právě tak má podle mého mínění jednat skladatel chrámové hudby. Nejprve musí vědět, pro koho pracuje. Je nucen své posluchače poznat, a to dobře. Jeho přednes tedy musí směřovat k různým posluchačům. Pokud chce dojmout, je zapotřebí přísný sloh, který dokáže vnímat jen opravdový hudebník a který v sobě neobsahuje vůbec nic, co by pohnulo hudebními laiky, zkrášlit rozmanitými figurami (krátkými melodickými útvary) a lákavou barevností. Suchopárnost musí zjemnit hebkou růžovou rosou, palčivost zmírnit chladivým stínem, chlad smísit s líbeznou vroucností a nevlídnost, na kterou člověk v církevních skladbách nezdědíka narazí, zakrýt dětskou důvěrou a dobromyslností, jež se dotkne srdcí.

Neumím si představit, že by Bůh, který je nejčistší radost, láska a vše oblažující, životadárný a radost rozdávatel Stvořitel a Otec, měl v oblíbě věčně mrzutou, hluboce zarmoucenou a stále naříkající bytost. Dítě běží se svými záležitostmi za svým otcem se vši důvěrou, nevinnou veselou myslí a radostným výrazem; prosí a žadoní – otec vidí na jeho důvěřivé tváři jeho bezstarostné srdce, těší se jím a po úvaze mu jeho prosbu s radostí splní; není tak nakloněn dítěti, které svou prosbu přednáší mrzutým a pořád plačtivým tónem. Ach, Bože, Ty Otče všeho, bys měl pohrdat našimi dětskými a důvěřivými modlitbami, díkůvzdáním, chvalo zpěvy a uctíváním, které ti vyzpěvujeme s veselou myslí, a to jen proto, že projevují radost! – Ne! – Bože, ty chceš, abychom tě vzývali s dětskou, důvěřivou a srdečnou úctou a pokorou, abychom tě uctívali a velebili zpěvem nevinného, radostného srdce, abychom před tebou s dětskou láskou a prostotou své srdce otevřeli a s radostí je přinášeli k oběti. (...)

Skladatel zkrátka musí umět promluvit k různým srdcím a to dokáže, když své kusy skládá celým srdcem.

Takhle jsem o chrámové hudbě uvažoval a rozhodl jsem se, že své církevní skladby budu psát podle těchto zásad. Zkoumal jsem své posluchače a našel jsem mezi nimi téměř samé hudební laiky. Pomyslel jsem si tedy: „Musíš psát pro laiky a pozvolna je vést k vznešenosti.“

(Jak už bylo výše řečeno, něco jiného je psát pro opravdové, cvičené hudební znalce a ty, kdo mají pro hudbu porozumění, a pro obyčejné posluchače, jichž se pořád najde asi tisíckrát víc. Co tedy pomůže skladateli, který svým přísným (v pravém smyslu slova) slohem uspokojí dva z dvou tisíc posluchačů a ostatní nechá odejít s prázdnou, aniž by z toho měli nějaký požitek! Přísný soudce umění, dopřej také slabším upřímně potěšení a předem se neboj, že by zastílelo tvůj přísný sloh. Ty píšeš pro nás, kteří tvá mistrovská díla známe a umíme vnímat, my ale píšeme pro davy, jež takto připravujeme, aby tvou dokonalou hudbu procítily.)

Z historie 25. část – P. František Boš (8.)

V sedmi předcházejících dílech jsme měli možnost sledovat události 26 let, která zde jako duchovní pastýř prožil P. František Boš. A tak v tomto vánočním čísle (možná trochu paradoxně) uzavřeme jeho dlouhý a ne vždy lehký život. Pisatel kroniky kaplan Lhotský věnoval zápisu o jeho smrti celé dvě strany. Vepsal sem i jeho životopis, který jsme si mohli přečíst ve 14. čísle zpravodaje. Nyní nám tedy zbývá už jen to jediné. „Dne 13. října o ½ 8. hodině ráno povolal z tohoto světa Pán Bůh pana děkana Františka Boše, aby mu dal zvláště za jeho velkou, ba neobyčejnou trpělivost a do Jeho vůle odevzdanost v jeho jedenácti měsíční trapné nemoci hojnou odplatu na věčnosti.“ Dle lékařského dobrozdání zemřel na tzv. marasmus, tj. na celkovou tělesnou i duševní sešlost. „Zanášeje se více pracemi duchovními a studiem nejevil velké náklonnosti k hospodářství a jsa mimo to srdce dobrého a nepřátel křiků byl ze všech stran šizen a okrádán, takže jen veliké šetrnosti jeho bylo přičestí, že po jeho smrti shodek se nejevil a že přec něco hotového jmění zbylo, jež skoro všecko dle jeho poslední vůle obráceno bylo k účelům dobročinným. Neboť vedle odkazu několika svým vzdáleným příbuzným, hospodyně a čeledi odkázal diecesal. fondu sv. Mikuláše ku podpoře kněžského papírovou rentu v nomín. ceně 1400 zl., aby z ní nejbídnější deficient nároky bral; osadním chudým rentu za 300 zl., kostelu též za 300 zl., na mešní fundace též rentu 300 zl. a konečně 100 zl. jednotě pro dostavení chrámu sv. Víta v Praze. Pisatel těchto řádků byv od něho ustanoven universálním dědicem má mu děkovati, že v administraci do dluhů nepadl.“

Pohřeb zemřelého děkana Boše se uskutečnil v pondělí „na sv. Terezii“ 15. října a zúčastnilo se ho veliké množství lidí a kněží. Kondukt (pohřební průvod) vedl vikář a blatenský děkan P. Josef Pekárek, kázání měl P. Královec ze Střebcska (dnes Třebcsko). P. Boš byl pochován „na farním hřbitově hned z kraje na levé straně při cestě, kde pěkný syenitový stojl s tímto nápisem:“

P. František Boš

osobní děkan a farář Starorožmitáský.

Narozen dne 14. března 1813.

Zemřel dne 13. října 1883.

Zde v lůně smrti, dítky vděčné

se složil věrný pastýř váš.

Za jeho duši >>světlo věčné<<

se pomodlete >>Otče náš<<.

Přestože se farníci jeho pohřbu zúčastnili ve velkém počtu, byli mezi nimi patrně mnozí, kterým jeho smrt nepřinesla žádný zármutek. Trápili jej i jeho pomocníka kaplana Lhotského svými spory a roztržkami, nectili jej jako představeného, ale považovali jej za přítěž a překážku. Tak hluboko dokáže člověka srazit jen jeho vlastní pycha a pocit bohorovnosti. Dvacet šest let žil v této farnosti, skromně, obětoval se pro své farníky a jejich blaho. Neshromažďoval majetek, pečoval o kostel i o svoje ovečky. Ale některé z nich jej jako pastýře zavrhlly a odsoudily. Nevděk světem vládl, vládne a bude vládnout, ale my máme naději, že Pán Bůh vše jednou spravedlivě rozsoudí. Všichni, o nichž píšeme, již mají svou odměnu. Nám přísluší modlit se za svého duchovního správce současného, i za všechny, kteří jej předcházeli, neboť všichni více či méně měnili tvářnost osady i lidských srdcí.

P. Boš byl prvním knězem pochovaným do tzv. kněžské hrobky. Až půjdete na hřbitov, nezapomeňte se tam zastavit a dle nápisu na pomníku věnujte nejen jemu, ale i všem ostatním kněžím vděčnou modlitbu. Ve farním kostele nám jej bude stále připomínat nádherná křížová cesta posvěcená 8 měsíců před jeho smrtí.

Administrátorem farnosti byl pak ustanoven dosavadní kaplan P. Josef Lhotský, „již za velikého protivenství ze strany Rožmitáských spravoval od 13. října až do 19. února 1884, kteréhožto dne složil přísahu jakožto prezentovaný farář Staro-Rožmitáský do rukou p. biskupa Františka Schönborna, dosavadní kaplan Světecký Důst. P. Linhart Pinter.“ A byl to ten samý P. Pinter, který zde do r. 1877 kaplanoval a při jehož odchodu do Světce vepsal P. Boš do kroniky několik skutečně krásných vět. Seznámili jsme se s nimi v 18. čísle zpravodaje. Po šesti letech se sem tedy vrátil jako farář. Farnosti tedy nebyl neznámý, ale přebíral ji rozhádanou a nespokojenou. A jak to bylo dál? To si necháme až na příště.

Přeji Vám požehnané Vánoce a milostiplný rok 2006.

Ivana Hoyerová

① VLONI NÁS PŘEPADLA
STÁDA KOBYLEK...

② ... BYLO TO OPRAVDU
HROZNÉ! VŠECHNO
NÁM SEŽRALY...

③ AKORÁT NÁŠ PROROK
JAN KŘTITEL SI MOC
POCHVALOVAL, ŽE SI JICH
PADEŠÁT SKLENÍČEK
ZAVARIL.

A taky už do mě, prosím, nestrkej

Malá dívenka, vystrojená ve svých nejlepších nedělních šatech, pospíchala, aby nepřišla pozdě do kostela. Utíkala a přitom se modlila: „Pane Bože, prosím tě, ať nepřiđu pozdě.“ Pane Bože, prosím tě, ať nepřiđu pozdě.“ Jak běžela a modlila se, najednou zakopla o obrubník, spadla a přitom si zamazala šaty a trochu natrhla sukni. Hned zase vyskočila, oprášila se a zase se dala do běhu. A zase se začala modlit: „Pane Bože, prosím tě, ať nepřiđu pozdě... A taky už do mě, prosím, nestrkej.“

Ty budeš Ježíš

Maminka připravovala palačinky pro své dva syny, Tomáše (5) a Petra (4). A ti dva se začali hádat, kdo dostane první palačinku. Maminka v tom vytušila šanci, jak dát oběma morální ponaučení. „Kdyby tady seděl Ježíš, řekl by: Ať si první palačinku vezme můj bratr. Já můžu počkat.“ Tomáš se naklonil k Petrovi a říká: „Budeš dělat Ježíše.“

Děti říkají Bohu nejruznější věci

Pan farář nám vyprávěl, co všechno děláš. Kdo to dělá, když jsi na dovolené? Pane Bože, jsi skutečně neviditelný, nebo je to trik? Chtěl jsi stvořit žirafu tak, jak vypadá, nebo to byla nešťastná náhoda? Když lidé umírají, musíš dělat nové, nebylo by lepší nechat si ty, co už existují? Byl jsem se podívat na svatbě a oni se líbali přímo v kostele. Je to v pořádku? Proč je v neděli povinná mše? Já myslel, že je to den volna? Pane Bože, děkuju ti za bratříčka. Já jsem se ale modlila, abych dostala panenku! Jestli mi dáš čarovnou lampu jako měl Aladin, dám ti, co budeš chtít - s výjimkou mých peněz a mojí šachovnice. Můj bratr je krysa. Měl by si mu udělat ocas. Ha, ha. Prosím tě, Pane Bože, pošli letos Frantu na jiný tábor, než jedu já. Kain s Abelem by se možná nezabili, kdyby měli každý svůj pokoj. S mým bráchou to tak funguje. Vsadím se, že je pro tebe moc těžké

milovat všechny lidi na celém světě najednou. My jsme v rodině jenom čtyři a stejně se mi to nikdy nedaří. Jestli se budeš dívat v neděli do kostela, ukážu ti svoje nové boty. Četla jsem, že světlo vymyslel vynálezce Edison. Ale náš farář nám říkal, že jsi to byl ty. Určitě ti ukradl tvůj nápad. Nikdo by nemohl být lepší Bůh než ty. Chci, abys to věděl, ale neříkám to jenom proto, že jsi Bůh.

Mám velikou starost

Farář se vypravil za starou pětadevadesátiletou babičkou do domova důchodců. „Jak se máte? Jak se vám vede?“ ptal se. „Pane faráři, já mám takou velikou starost, strašně mě to tíží.“ „A co Vás trápí?“, zeptal se farář. „Vypadá to, že jste zdravá a tady se o vás přece pěkně starají.“ „Zdraví mi slouží, pane faráři, starají se tady o mě taky pěkně.“ „Tak co vás trápí?“ Babička se oprěla do křesla a pomalu vylíčila farářovi svoji největší starost: „Všichni moji nejbližší přátelé už zemřeli a jsou v nebi. Trápí mě, jestli si teď všichni nedělají starost, kam jsem se poděla já.“

Farář a netopýři

Sejdou se tři faráři a všichni si stěžují, že mají v kostele netopýry. První vypráví: „Zkoušel jsem všechno. I hudební terapii. Pouštěl jsem jim v kostele pop, rock, jazz i metal. Nic nepomohlo.“ Druhý si stěžuje: „Mně se je podařilo dokonce všechny pochytat. Vyvezl jsem je dvacet kilometrů za město, ale ráno byli všichni zpět!“ Třetí na to: „Já už nemám v kostele ani netopýra! Pokřtil jsem je, obřizoval - a od té doby se v kostele ani neukázali!“

Františkán a zloděj

Františkán chytí zloděje, jak vykrádá klášter. Rozsvítí světlo a začne se rozplývat: „Vždyť ty jsi jako náš Pán Ježíš Kristus! On neměl kde hlavu složit, ty se též nemáš kde skrýt na neustálém útěku před policií. On kritizoval bohaté pro velký majetek a ty oň boháče okrádáš...“ A tak ještě chvíli pokračoval až k poslední větě: „Jeho ukřížovali a ty taky skončíš na šibenici!“

Běhá to po stromech

Slečna katechetka zahájí svou pravidelnou hodinu náboženství a dá dětem na úvod malou hádanku: „Dávejte, děti, bedlivý pozor. Je to rezavé a běhá to po stromech. Co to je?“ Pepíček se přihlásí a řekne: „No, normálně bych řekl, že to je veverka. Ale že jste to vy, tak určitě Ježíšek.“

Jednota s Bohem

Hledající: Sadhue, tvé učení slibuje osvobození od svázanosti s tímto světem. Prosím, pověz mi více o této duchovní svobodě.

Sadhu: Na hodně lidí dělá dojem lidská vynalézavost a naše schopnost využít síly blesku, větru, světla a všech dalších nesčetných sil přírody. Avšak přemoci vášně a svody tohoto světa a získat vládu nad sebou samým je ve skutečnosti mnohem větším úspěchem. Vedeme-li život modlitby, získáváme od Boha dar přebývání v duchovním království, třebaže ještě zůstáváme v hmotném světě. Žijeme-li v modlitbě, žádná síla zla ani pokušení nás nemůže přemoci; beze strachu zůstáváme v bezpečném společenství s Bohem. Jestliže dar modlitby opustíme, budeme jako cvičená zvířata a už nebudeme poznávat svou vlastní nedokonalost, svůj vztah k Bohu ani svou zodpovědnost za bližní.

Mistr jednou vzal tři své následovníky s sebou na horu. Tam zažili duchovní skutečnost tak intenzivně, že na krátký okamžik uviděli něco z Mistrovny božské slávy. Záblesk božství je tak uchvátil, že chtěli to místo prohlásit za posvátné a zůstat tam. Oč nádhernější bude, až plně vstoupíme do duchovního království a spatříme nepomíjející Boží velebnost.

Hledající: Není ale Bůh všude? Nemůžeme zažít Boha ve chvílích duchovního kontaktu s přírodou a se světem kolem nás?

Sadhu: Voda i olej pocházejí ze země. A přestože jsou si v mnohém podobné, jsou protikladné svou povahou i svým určením. Jedno oheň hasí, druhé mu poskytuje potravu. Podobně svět a jeho poklady jsou Božím stvořením stejně jako duše a její žízeň po duchovní pravdě. Ovšem pokoušeli-li se uhasit žízeň duše bohatstvím, pýchou a poctami tohoto světa, je to jako pokoušet se oheň uhasit olejem. Duše nalezne pokoj a uspokojení pouze v Jediném, který stvořil ji i její touhu. Když se obrátíme k živému Mistru, dostáváme vodu, která upokojí naši duši. Tato voda je studnou duchovního života, která vyvěrá hluboko v nás.

Je zbytečné hledat pokoj ve věcech tohoto světa. V nich se pokoj a uspokojení nenalézá. Je to jako s chlapcem, který našel cibuli, sloupával vrstvu za vrstvou a doufal, že uvnitř něco najde. Odloupl i nejnějnější slupku a zjistil, že tam nic jiného není. Tato fyzická existence a vše, co obsahuje je tedy prázdná a dutá, dokud neobjevíme skutečný zdroj pokoje. Vodu života nelze uchovávat v pozemských nádržích, ale ti, kdo přistupují ke Zmrtvýchvstalému s čistým srdcem, najdou odpověď.

Hledající: Chceš tím říci, že hmotný svět je zcela zlý?

Sadhu: V tomto světě musíme žít tak - a je to možné -, abychom neztratili svou skutečnou duchovní podstatu. Věci tohoto světa nám nemusejí škodit. Ve skutečnosti nám mohou pomáhat,

abychom duchovně rostli. To je však možné jen tehdy, obrácíme-li své srdce stále ke slunci spravedlnosti.

Někdy přijdeme na špinavé, nečisté místo a najdeme tam květiny, které kvetou a vydávají sladkou vůni, jež vítězí i nad zápachem kolem nich. Rostliny se otáčejí ke slunci a dostávají životodárné světlo. Špína jim neškodí, ve skutečnosti je živí a hnojí, aby mohly růst čím dál bohatěji. Když se modlíme a obrácíme svá srdce ke slunci plnosti, je to podobné. Dostáváme životodárné světlo a teplo, aby náš kvetoucí duchovní život vydával jemnou vůni. Z těchto jemných květů vyrůstají nesmrtelné plody.

V případech, že svůj duchovní život zanedbáváme, tytéž hmotné věci, které nám jsou dávány jako podpora, se stávají jedovatým prokletím. Slunce dává světlo a teplo, aby rostliny mohly růst a kvést, ale totéž slunce rostlinu spálí a zahubí, jestliže její kořeny už nepijí vodu. Stejně tak je vzduch zdrojem života a síly, ale je také katalyzátorem hniloby a rozkladu. Bdi tedy a modli se, aby tvé kořeny vězely v životě, a ne ve smrti.

Všichni víme, že nemůžeme žít bez vody. I když ovšem vodu potřebujeme a používáme, musíme také dávat pozor, abychom nesklouzli pod hladinu. Stejně tak potřebujeme věci tohoto hmotného světa, ale musíme dávat pozor. Bůh stvořil pozemské věci, aby jich lidé užívali. Nesmíme se však do nich ponořit, jinak dech modlitby utone a my zemřeme.

Hledající: Nemohu pochopit, co to znamená, žít ve světě, aniž bychom se do něj ponořili. Můžeš to více objasnit?

Sadhu: Pomysli na loď; patří na vodu, ale do lodí se voda nesmí dostat-to by byla katastrofa. Podobně je správné a namístě, že žijeme v tomto světě, a zůstaneme-li na hladině, pak můžeme dosáhnout bezpečného přístavu života – a pomoci k tomu i ostatním. Bylo by však naší zkáзой, kdyby svět pronikl do našeho srdce. Duchovní osoba si uchovává srdce svobodné pro toho Jediného, který ji stvořil.

Vodní ptáci plavou na vodě, jsou s ní ve stálém kontaktu, ale když letí, nemají na peři vodu. Tak je to také s námi během modlitby: žijeme ve stálém kontaktu s tímto hmotným světem, ale když se pozvedáme v modlitbě, náš duch stoupá k blaženosti bez vady a bez poskvrny.

Mořští živočichové žijí celý svůj život ve slané vodě. A přece, ochutnáme-li jejich maso, zjistíme, že není slané. Stejně je tomu s námi. Jestliže setrváváme v aktivním modlitebním životě, jestliže se stále obrácíme ke zdroji života, zůstáváme svobodni vůči škodlivému vlivu světa.

Tak jako včela sbírá sladkou šťávu z květů a mění ji v med, aniž by poškodila jejich barvu nebo vůni, i my sbíráme v modlitbě radost a užitek z celého stvoření. Stejně jako včely snášejí med z různých květů a různých míst do úlu, i my shromažďujeme vzácné myšlenky a zkušenosti ze všech částí stvoření a ve společenství s Bohem je uchováváme jako med ve svých srdcích. Pak s bezmezným pokojem ducha okoušíme medu, ať jsme kdekoli.

Hledající: Dokud je naše duše uvězněna v hmotném těle, jak můžeme skutečně uniknout před škodlivým vlivem hmotného světa?

Sadhu: Slaná voda z moře se v teple slunce vypařuje a stoupá k nebesům. Tam se pak shromažďuje v mracích a za čas opět padá na zem, ale tentokrát jako sladký, osvěžující déšť. Jak voda stoupá z moře, zanechává tam všechnu sůl a nečistotu. Tak je tomu i s našimi myšlenkami a touhami při modlitbě. Slunce spravedlnosti ozařuje naši duši a umožňuje našim myšlenkám a touhám, aby, zbaveny nečistoty, stoupaly do duchovního království. Pak se k nám vrací a přináší osvěžení a požehnání pro mnohé.

Některé rostliny při západu slunce zavírají své lístky a květy a v lehkém ranním světle slunce se opět otevírají. Využívají hodin dne k načerpání tepla a světla a to je udržuje i v zimě a tmě noci. Podobně otevíráme-li my svá srdce slunci spravedlnosti, jsme chráněni i před nebezpečími a strádáním temnoty a rosteme do plnosti a podoby Mistra.

Některí mořští živočichové mají natolik křehkou stavbu těla, že je i šplíchnutí vlny roztrhá na kusy. Jsou tak citliví a okolní prostředí, že když se ukáže i jen náznak změny počasí, ponoří se do hlubin oceánu mimo dosah bouře a vlnobití. Také my musíme být citliví na prostředí okolo nás. Hrozí-li, že nás roztrhá bouře zla a utrpení, musíme se vrhnout do oceánu Boží lásky, kde je věčný pokoj.

Sadhu Sundar Singh (1889–1929), indický konvertita ke křesťanství